

—γυρίζουν με τὰ κοπάδια τους τῆς πρωτέβουσας τούς δρόμους φωνάζοντας «γὰλλισες! γὰλλισες!»; Ἡ μήπως, ἀντὶς νὰ εἶναι, ὅπως φημίζεται, προικισμένος με γλωσσικὸ ἀφτί, εἶναι ἀλήθεια μ' ἀφτιά μονάχα προικισμένος; ὁ καινούργιος ἀφτός Λούκιος; Ἐξόν όμως τὴ λέξη γὰλλισσα, ἔχουμε ἀκόμα καὶ τὴ λέξη λύκισσα, καταχωρισμένη πρὸς παραζάλη τοῦ γραμματικοῦ μας μέσα στὸν τελεφταῖο ἀριθμὸ τῶν Προτύλων τοῦ Βλαχογιάνη (σ. 166).

Ἄς ἔρθουμε τώρα καὶ σὲ τρίτο λάθος τοῦ Χατζιδάκιου κανόνα, ἐπειδὴς παραδοξὸν μὲν, ἀληθές δέ, ὅπως νομίζω λέει ὁ Ἰσοκράτης, ἔχει καὶ τρίτο λάθος ὁ περιέργος ἀφτός κανόνας. Γιατὶ ἂς παρατηρήσει ὁ ἀναγνώστης μὲ πόση μεγάλη σοφία (καὶ φαντασία) μᾶς διδάσκει ὁ γραμματικὸς μας τὸ πὼς θηλυκὰ ὀνόματα ζῶν δὲ γίνονται παρὰ ἢ με κατὰ ληξη -α (σκύλλα) ἢ με κατὰ ληξη -ίνα (προβατῖνα) Μὰ ἔλα ποῦ ἔχουμε ὅχι μοναχὰ καὶ τὴν κατὰ ληξη -ισσα, ὅπως ἀποδείξαμε, παρὰ καὶ τὴν κατὰ ληξη -αῖνα ὡς ἐκκλησαστικὴ τοῦ θηλυκοῦ τοῦ λύκου, δηλαδή στὴ λέξη λύκαινα! Ἡ λέξη εἶναι καθημερινή, ὅπως ξέρετε ὅλος ὁ κόσμος, μὰ κατὰ καλὴ μας τύχη (γιατὶ ἀλλιῶς μποροῦσε ἴσως νὰ μᾶς ἀρνηθεῖ τὴν ὑπαρξὴ της ὁ κ. Χατζιδάκις) καὶ καταχωρισμένη μέσα στὰ Λεξικά τοῦ Βλάχου καὶ τοῦ Βυζάντιου.

Καὶ τώρα τί ἀπόγινε ὁ κανόνας τοῦ κ. καθηγητῆ; Ἀδιόρθωτο κουρέλλι, ὅπως λέει ὁ Σαϊξπηρος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ κατὰ ληξη -α, καθὼς καὶ ἡ κατὰ ληξη -ίνα καὶ -αῖνα καὶ -ισσα, εἶναι θηλυκὰ ἐμψυχῶν ὀνομάτων, ἀδιόρθωτο τί σημαίνει ἡ ρίζα. Ἔτσι ἔχουμε

-α, σκύλλα, καμπούρα, Ρώσσα, (ἢ Ροῦσσα), Τοῦρκα.

-αῖνα, λύκαινα, Γιάναινα, Ταγματάρχαινα.

-ίνα, λαφῖνα, λοχαγῖνα, Ἀραπῖνα.

-ισσα, λύκισσα, γὰλλισσα, Μωραῖτισσα, ἀκαμάτισσα.

Καὶ τώρα, ἅμα ξανασυλλογιστεῖ ὁ κ. Χατζιδάκις τὴ χωριατικὴ τοῦ παραγράφου του, ἔπρεπε νὰ ξομολογηθεῖ καὶ νὰ μᾶς μιλήσει παλικαρῶσα ἔτσι: «Ἀδέρφια, κατὰ τὸ λύκισσα, γὰλλισσα, ἔφτιασε καὶ ὁ Πάλλης πολὺ ὀρθὰ καὶ γραμματικὰ τὴ λέξη λυδισσα καὶ συχωρᾶτε με, ἀδέρφια, ποῦ σὲ ὦρα τυροῦ συκοφαντικὸ πάθος τὸν κατηγόρησα, καὶ ἀφτόν καθὼς καὶ τὸν Ψυχάρη». Μὰ δὲ θὰ μιλήσει ἔτσι καὶ ἔννια σας!

Τέτια γλώσσα μιλοῦν οἱ ἄντρες, ὅχι οἱ ἐπαγγελματικοὶ συκοφάντες.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Λίβερπουλ, Πρωτοχρονιά 1904.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Μπὲκ καὶ «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρώνεται μπροστὰ καὶ εἶναι γιὰ ἓνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΙΕΝΤΕ

χρόνια ἔχει στὴ ζωὴ ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν ὀφελίμων ἢ ἀνωφελῶν—ἀδιάφορο—βιβλίων, καὶ τὴν περασμένη Κυριακὴ τὰ γιόρτασε. Νὰ τὰ χιλιάση. Καὶ πέρου ποῦ γιόρτασε τὰ τέσσερά του χρόνια, τὴν ἴδια εὐχὴ τοῦ δώσαμε. Φέτος μάλιστα ἡ εὐχή μας εἶναι πιδ ἐγκάρδια, ἀφοῦ μᾶς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μᾶς δώσῃ μέσα στὸ χρόνο καὶ ἓνα βιβλιαράκι πολύτιμο καὶ λουσάτο, στολισμένο με στίχους τοῦ Πολέμη. Ὁ καλὸς μας Σύλλογος, βλέπετε, τῶρα σώνει καὶ καλὰ νὰ μᾶς ξαφνίξῃ. Ἄν φέτος μᾶς δώσῃ τὸν Πολέμη ὅπως μᾶς τὸν ἔταξε, τοῦ χρόνου μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ καμμιά τραγωδία τοῦ Κόντε-Κουρούπη καὶ τὸν παραπάνω χρόνο κανένα τόμο με ἄρθρα ρηξικέλευθα τοῦ Ἀνα-

στασοπούλου τοῦ Κεχηναίου, καὶ ἔχει ὁ Θεός, ἀφοῦ ὁ κατάλογος τῶν ἐθνικῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν ποῦ θαυμάζει ὁ κ. Βικέλας δὲν ἐξαντλεῖται γρήγορα.

Ὁ θαυμασμός μας παίρνει κατήφορο καὶ πρέπει νὰ σταματήσουμε, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος, ἂν τὸν ἀφήσουμε χωρὶς χαλινάρι, νὰ πιστέψουμε στὸ τέλος πὼς πραγματικῶς, καὶ ὅχι στ' ἄστυα, ὁ Σύλλογος τοῦ κ. Βικέλα τυπώνει καὶ διαδίδει ὀφέλιμα βιβλία.

Κάποιος τὸν ἐδάφτισε Σύλλογο πρὸς διάδοσιν τῶν ἀνωφελῶν κωνόπων, ἀφοῦ καὶ τὰ βιβλία του, ὅπως καὶ τὰ περίφημα αὐτὰ κουνούπια, φέρουν τὸν ἐλῶδη πυρετό. Μὰ ὁ χαρκτηρισμός αὐτὸς δὲν εἶναι σωστός, γιατί ἴσα μὲ τώρα τοῦλάχιστο ἀποδείχτηκε πὼς τὰ βιβλία του εἶναι τόσο ἀψυχα καὶ τόσο ἀνωφελῆ, ὥστε οὔτε κακὸ δὲν μποροῦνε νὰ φέρουν. Ἡ βγαίνουν ἢ δὲν βγαίνουν, ἢ κυκλοφοροῦν σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα, ἢ δὲν κυκλοφοροῦν καθόλου, τὸ ἴδιο κάνουν. Κι' ὅσοι τάγοράζουν γιὰ νὰ μὴ τὰ διαβάσουν, καὶ ὅσοι τὰ διαβάζουν, τίποτε δὲν παθαίνουν. Εἶναι καὶ αὐτά, σὰν τὰ περίφημα «Πάτρια» ποῦ ἂν καὶ ἔχουν σκορπιστῇ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα δὲν κατόρθωσαν ἀκόμα νὰ μᾶς φέρουν οὔτε τὴν πανούκλα, οὔτε τὸν κίτρινο πυρετό.

Ἐν τούτοις κάτι ἀξιοθαύμαστο ἔχει καὶ ὁ Σύλλογος αὐτός. Ἐχει τὸν πρόεδρό του, τὸν κ. Βικέλα. Δὲν τὸ κρύβουμε. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐκεῖνο ποῦ θέλησε νὰ κατορθώσῃ, τὸ κατόρθωσε: Ἐκανε τὸν Σύλλογό του νὰ λογαριάζεται, ἐξάπλωσε τὰ βιβλία του σὲ κάθε γωνιά τῆς Ἑλλάδας, καὶ μᾶς ἀπέδειξε πειραματικὰ—καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο—πὼς ἂν δὲν ἐξοδεύονται τὰ ρωμῆικα βιβλία δὲν φταῖνε οἱ Ρωμιοὶ ποῦ δὲν τάγοράζουν, μὰ φταῖνε καίνοι ποῦ τὰ τυπώνουνε, καὶ ποῦ δὲν εἶναι ἱκανοί, δὲν ξέρουν τὴν τέχνη, νὰ τοὺς κάνουν τοὺς Ρωμιούς νὰ τάγοράσουν. Οὔτε κόπους λογάρισε γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ, οὔτε παράδες, οὔτε πονοκεφαλιάσματα. Μπράβο του! Μονάχα γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὸν θαυμάσῃ κανένας καὶ νὰ τὸν συγχαρῇ. Μὰ ἀξίζει ἀκόμα καὶ νὰ λυπηθῇ γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶμα, σὰν σκεφθῇ πὼς ὅπως βρέθηκε ἓνας Βικέλας νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὰνωφελῆ βιβλία, ὅπως βρέθηκε ἓνας δεύτερος—δὲν ξέρουμε ποῖος—νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ κάτι βλαβερό γιὰ τὸ ἔθνος—ἄχ, γιὰ τὸ τελεφταῖο αὐτὸ χιλιάδες βρέθηκαν καὶ βρίσκονται κάθε μέρα,—δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ

χτύπη: Νένοίγανε καὶ μερικές ἀπ' τίς πολλὰς πόρτες ποῦ θὰ χτυπούσανε, γιὰ νὰ τοὺς δώσουνε πονόψυχες καρδιές ἀπὸ κἄπου κἄπου καὶ μὴ δεκαρίτσες... καὶ τρέχανε, τρέχανε τὸ ἓνα χτυπώντας τὸ τοῦμπανο καὶ τᾶλλο τραγουδώντας, τρέχανε τὰ καημένα τὰ μικρά, φτωχὰ, δυστυχισμένα, μὲς τὸ κρῦο, τρεμουλιαστά, κοκκινωδισμένα, φουσώντας μὲς τὰ χερσὶνα τους γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε.

Πολλοὶ ἀνοίγανε τίς πόρτες τους καὶ γιὰ νὰ τὰ ξεφορτοβοῦνε, τοὺς δένανε τὴν πολυπόθητη δεκαρούλα, μὰ τοὺς κράζανε μὲ θυμὸ: «Ἐ! βρέ! Ἄ—μέτε στὴ δουλειά σας καὶ μᾶς τᾶπανε». Ἄλλοι πάλι ποῦ λυποῦντανε περισσότερο τὴν δεκαρούλα ἀπὸ τὰ φτωχουλάκια ποῦ τρέμανε, φωνάζανε ἀπ' τὸ παραθύρι, γλήγορα, γλήγορα γιὰ νὰ μὴν ἔμπη στὴν κάμαρα μέσα τὸ κρῦο ποῦ εἶτανε δῆλ: «Φράγκικο, φράγκικο εἶναι δῶ, φράγκικο!» Ἄς μὴν εἶτανε καὶ φράγκικο τὸ σπῖτι. Καὶ φέβγανε τὰ μικρά, μὲ μισὸ λεγμένο τὸ τραγούδι τους, μὰ πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά πὼς αὐτὴν τὴ χρονιά θὰ μαζέψουνε περισσότερες δεκαρίτσες καὶ θὰ κάνουνε καλῆτερο Ἄη Βασίλη ἀπὸ τὸν περσινὸ ποῦ δὲ μπόρεσανε σὲ τόπο πίττας οὔτε ἓνα σιμίτι νὰ φάνε. Γιατὶ φέτος ἡ χρονιά εἶτανε πιδ καλή, ὁ κόσμος πιδ χαρούμενος καὶ ὁ καιρὸς καλῆτερος ἂν καὶ εἶχε κρῦο πολὺ, δὲν εἶχε όμως ἄχσπες στὸ Σταθροδρόμῳ, ὁ κόσμος τρέχει στὰ μα-

γαζιά, φουνίζε ἂν Βασιλιάτικα, χαίρεται, γελᾷ καὶ μέσα στὰ γέλοια του καὶ στὶς χαρὲς του θυμᾶται κομμάτι περισσότερο καὶ τοὺς φτωχοὺς. Παντοῦ, σὲ κάθε ρωμαϊκὴ πόρτα, παίζανε λαντέρνες στολισμένες με φαναράκια καὶ παντοῦ, σὲ κάθε σπιτικό, τὰ ριγὰλα πλημμυρούσανε χαρὰ τίς ψυχὲς ἐκείνων ποῦ τὰ δένανε καὶ ἐκείνων ποῦ τὰ παίρνανε· ἡ κούκλα στὸ κοριτσάκι, τὰ λογατάκι στὸ ἀγῶρι, τὰ βιβλία στοῦ σκολειοῦ τὸ παλληκαρί, τὰ κεντήματα στὶς κυπέλλες, τὰ διαμαντικὰ στοὺς ἀραβωνιασμένους, τὰ φιλιὰ στοὺς ρωτεμένους, τὰ θυμητάρια στοὺς γέρους, δένανε στὸν καθένα ἀνάλογο μερικὸ χαρὲς καὶ εὐτυχίας.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς παραμονῆς τοῦ Ἄη Βασίλη, τὸ σπιτικό τῆς κεράς Λενιδὸς στεκοῦντανε κρῦο, ἥσυχο, θᾶλεγες μαρμαρωμένο. Ὡς τόσο καὶ σὲ κεινοῦ τὴν πόρτα ἤρθανε, παίζανε καὶ φύγανε λαντέρνες, καὶ καὶ εἶπανε τὰ καλὰντα καὶ καὶ ἡ αὐλὴ φωτοβολοῦσε ὅπως ἀλλοῦ, καὶ καὶ δοθῆκανε ριγὰλα, μὰ οὔτε τὰ ριγὰλα, οὔτε τὰ καλὰντα, οὔτε ἡ παραμονιατικὴ χαρὰ τᾶραζε τὴν ταχτικὴ ἡσυχία τῆς Λενιδὸς, ὡχ! ἡσυχία κάποτες χειρότερη καὶ ἀπὸ μεγάλη λύπη.

Γιατὶ ἀραγες νὰ μὴ χαίρεται καὶ ἡ κερά Λενιδὸς ὅπως ὅλος ὁ κόσμος; Τί τῆς λείπει; τί τῆς νοιά-

ζει; Τίποτες! Ἐλα δὲ ποῦ βαρεθῆκε πιδ νὰ ζῇ αὐτὴ τὴ ζωὴ, τὴν ἴδια τώρα τόσα χρόνια. Χρηρὰ καὶ μοναξιά τῆς κρυώσανε τὴν ψυχὴ, τῆς πήσανε πᾶσα ἀχτίδα χαρὰς, τῆς πικραίνανε τὴ ζωὴ καὶ δὲ θὰ ζοῦσε ἡ καημένη ἂν δὲν αἰστανότανε νὰ γεννιέται στὸ στήθος μιὰ ἐλπίδα, καὶ κάθε μέρα, κάθε ὦρα, κάθε λεπτὸ, νὰ μεγαλώνῃ τούτη μαζὶ με τὰ δροσερά νιάτα τῆς κόρης τῆς, τῆς ἀγνῆς τῆς Βασιλικούλας. Αὐτὴ εἶτανε πιδ ἡ χαρὰ τῆς, αὐτὴ εἶτανε ἡ ἐλπίδα τῆς, αὐτὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆς.

Ἐλπιζε νὰ μεγαλώσῃ ἡ Βασιλικὴ τῆς, ἔλπιζε νὰ τὴν παντρεύῃ γιὰ νὰ μπόρῃς τότες πιδ, τὸ καημένο καὶ αὐτό, νὰ χαρῇ· γιατί ἡ κερά Λενιδὸς δὲν εἶτανε σὰν τίς ἄλλες μάννες. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ λείψῃ ἡ κόρη τῆς οὔτε λεπτὸ ἀπὸ κοντὰ τῆς. Σκυλλί εἶτανε στὰ τέτοια ἡ κερά Λενιδὸς, δὲν ἤθελε νὰ μιλοῦνε γιὰ τὴν πᾶναγνή τῆς κόρη, γιὰ τὴ Βασιλικὴ τῆς! Μπα! νὰ μὴ στάξῃ νὰ μὴ βρέξῃ τὴν εἶχε, μὰ θὰ προτίμαε νὰ τὴ σκοτώσῃ καλῆτερα παρὰ νὰ δώσῃ αὐτὴ αἰτία σὲ κακολογίες ἢ σ' ἀπρεπὰ λόγια. Γιὰ τοῦτο ἡ χρυσὴ ἡ κόρη, ποτές τῆς δὲ γέλασε, ποτές τῆς δὲ διασκεδάσε, σὰ νέο καὶ τρυφερό ποῦ εἶτανε. Μονάχο περνοῦσε τάνθισμένα νιάτα του, μονάχο μὲ τὴ γριὰ μαννίτσά του.

Καὶ δὲν παραπονιούντανε τὸ ἀθῶο, οὔτε ποτές

κ' ένας τρίτος να υποστηρίξει κάτι που θα μας βγάλει τη λάσπη από τα μάτια μας και θα μας σπρώξει προς την Αλήθεια.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ

αυτό και οὕτως το σεβίζουμε. Ένας καθηγητής στο Πανεπιστήμιο μιλούσε την περασμένη βδομάδα για τον Αντισθένη, θαρροῦμε, κι' άπάνω στον ένθουσιασμό του έκανε την άμύμητη αυτή παρομοίωση:

— Ο Αντισθένης διαφέρει από τον (δέν ξέρουμε ποιόν), όσο ο κατ' Τίτρεος από τον χρυσόν!

Οι φοιτηταί έμειναν κεραινωμένοι, διαν άκουσαν το σοφό καθηγητή τους να προφέρει τα δυό σο του κασιότερου σάν δυό τε. Έτοιμάζονται δέ να τον ρωτήσουν αν μπορούν να τον μιμηθούν κι' αυτοί και να ποῦν την Αττική Αδσική και Παρναττόν τον Παρνασό.

Όποια απάντηση τούς δώσει θα οὕς την ποῦμε.

ΑΦΟΥ

δέν το κατόρθωσε να τυλίξει το έθνος στα κάπως, να ποῦμε, λωποδυτικά του δίχτυα ο έρατεινός άνεψίς του θείου του, άρχισε να σκορπάει γύρω του τάν φλόμο τη συκοφαντία και να καταγγέλλει μαζί με τόσα άλλα κομικά και άναίσχυντα, ως έκθιαστή—αὐτός που ζήτησε να έκθιαση την πατρίδα του—τόν κ. Γ. Στρέιτ.

Η συκοφαντία του κ. Δ. Δεληγιάννη, ήταν τόσο φανερή ώστε έπεσε μονάχη της, πριν ακόμα ο σεβαστός θεός του επιχειρήσει να του βγάλει τόσο τεχνικά την ξένη μπερούκα και να του τρίψει την κασίδα του.

Ο κ. Γ. Στρέιτ ο καθηγητής, όπως κι' ο σεβαστός πατέρας του, ο Διοικητής της Έθνικής Τραπεζής, είναι από τους λίγους που τιμούν την πατρίδα τους και χιλιο, Δεληγιάννηδες, είτε Δέλτα είτε Θήτα, δέν μπορούν να τους κλονίσουν την έντιμωτάτη θέση που έχουν κατακτήσει και στην πολιτεία και στην κοινωνία μας.

ΟΙ ΥΣΤΕΡΙΚΕΣ

χρυσές του Αθηναϊκού τύπου, οι άνόητες, οι μελοδραματικές—όπως κι' αν τις πητε, δέ θα λαθεψετε!—που άκούστηκαν για τους κινούργιους φόρους που θα βάλει στόν λαό η Κυβέρνηση, είσαι κομικές και ψεύτικες κι' αυτές, καθώς πάντα.

Πρέπει όπως όπως να ετοιμαστοῦμε, ρωνάζουν. Πάει καλά. Η άνοιξη πρέπει να μᾶς βρῇ έτοιμους για το κάθε τι που θα παρουσιαστέ. Κι' αυτό φρονιμώτατο. Μά—άπό δὲ άρχίζει η φαπλαταρία πάλι—απρέπει ναλλάξει άρδην το Κυβερνητικόν σύ-

του έθγαλε λαλιά γι' αυτό το ζήτημα, άπ' τα κουραλένια χειλάκια του. Μά η μάνα έννοιωθε πως το παιδί της είχε κημό, πλήξη μεγάλη, καταλάβαινε η δύστυχη πως η ίδια με τα χέρια της βροάνιζε και τυραννούσε το χρυσό της το κορίτσι. Δέν μπορούσε όμως να κάμει κι' άλλως. Κ' έτσι η ζωή της κερά Λενιός περνούσε ταχτική και ήσυχη, με ζημωμένη οῦλο με λύπη και πως αυτή η λύπη γινούνταν φριχτή, πιδ μεγάλη άκρόμη οτα σε τέτοιες επίσημες γιορτές, σε τέτοιες χαρούμενες παραμονές, παρατήρησε στο μμορφο προσωπάκι της κόρης της ζουγχαρισμένη μιὰ πιδ βλαειά, πιδ κρυφή θλίψη.... μονάχη, μακριά άπ' όλους κι' άπ' όλα μέσα σ' αυτή την πλημμύρα της χαρής!

Αχ! χηριά και μοναξιά, τις βαρέθηκε πια, την πνίγανε, τη βστούσανε σφιχτά άπ' το λαιμό, την κνημένη τη Λενιό. Αχταρούσε να παντρέψει τη Βασιλική της, ν' άνοιξη το σπίτι της: έπρεπε πια να τη νοιαστέ, να της δώσει ένα καλό παλληκαρί, ένα παλληκαρί που να την αγαπά, με να την λατέβρη, να την έχη σαν τα μάτια του, να της είναι μπαμπάς και μάνα, άντρας και προστάτης, παλληκαρί που να μην έχη κουσούρι, γιατί της άξίζει της Βασιλικής της ο καλύτερος νιός, γιατί κι' αυτή είναι χαριτωμένη, είναι καλή κι' έχει όλα τα καλά που

στημα (στους «Καιρούς» μπήκε η χαριτωμένη αυτή φαπλαταρία) η να μη γίνη τίποτε: «

Μ' άλλους λόγους, είναι το σπίτι μας ξεσκεπο και μετς οι έριφιδες άρχίζουμε να σκεφτόμαστε να του βάλουμε κεραμίδα, τη στιγμή που ο ούρανός είναι φορτωμένος με σύγνεφα και βροντάει ο πρώτος κεραυνός.

Η άνοιξη πρέπει να μᾶς βρῇ έτοιμους, με πρέπει πρώτα πρώτα ναλλάξουμε το Κυβερνητικό σύστημα—σαν νατανε κανένα λέρωμένο πουκάμισο το σύστημα αυτό, για να τάλλαξουμε στη στιγμή. Δέ γελάτε;

ΑΓΓΕΛΙΚΑ

και άγια οσα είπε ο κ. Θεοτόκης μέσα στη Βουλή την περασμένη Δευτέρα, δικαιολογώντας τα καινούργια δάρη που θα φορτώσει στη ράχη του λαού. Ξεσκέπασε παληκαρία τα χάλια μας, έδειξε τις κακομοιρίες μας, έζήτησε την συνδρομή όλωνών μας για να βελτιώση το Έθνος, για να το μεταβάλει από ρουσφετοφάμπρικα—καθώς είναι τώρα—σε πραγματικό Έθνος—καθώς δέν είτανε ποτέ.

Άγια κι' άγγελικά τα λόγια του, τα χρυσά και τα διαμαντένια λόγια του που μᾶς γλυκονανούρισε μ' αυτά και που μᾶς έκανε να πιστέψουμε—άλλοίμονο! για να μη πιστέψουμε!—πως τα λόγια θα γίνουν και πράματα και πως έτσι άπότομα η Θεά η Φρόνηση ήρθε κι' έστησε τον θρόνο της στο Ρωμέικο Φρενοκομείο.

Μπορεί ναχη την δρεξη ο κ. Θεοτόκης να κάνη δλ' αυτά που είπε. Μά φοβόμαστε πως δέν έχει και τη θέληση να τα πραγματοποιήση. Κι' ο φόβος μας δυστυχώς δέν είναι φανταστικός, γιατί δέν άκούσαμε τον κ. Θεοτόκη, όταν είπε τα παχειά του λόγια, όταν ξεσκέπασε τις πολιτικές φουντανέλες κι' όταν έζήτησε τα μέσα της γιατρείας, δέν τον άκούσαμε να φωνάξη:

—Αυτά είναι τα χάλια μας κι' έτσι θα γιατρεφτούνε. Η μου δίνετε λοιπόν τα μέσα που σᾶς ζητώ, και γρήγορα μάλιστα, η άπ' αυτή τη στιγμή τραδιέμαι στ' άρχοντικό μου

μπορεί να δώσει ο Θεός σε νιά: τίποτις δέν της έλειπε, όμορφιά, νοικοκερία, γνώση και καρδιά. Α! με καρδιά χρυσή καρδούλα, που η' αγαπάει με δαύτη τον άντρα της για πάντα, για όλην της τη ζωή, ίσια με τον τάφο, θα τον αγαπάει, κρουσταλένια, άγνά με θυσίες, με εύγνωμοσύνη, γιατί εκείνος θα της μαθαίνει τη ζωή, εκείνος θα της άνοιγε τα μάτια, στα χέρια του θα βγαίνει άπ' το βαθύ τον ύπνο, τον άθωο, το γλυκό που βρισκόντανε τώρα είκοσι χρυσά χρόνια, τέλος θα γενότανε γυναίκα και μητέρα κι' έπρεπε ο άντρας αυτός να ναι τέλειος σε όλα, τέλειος για να δώσει και τέλεια άναθροφή στην γυναίκα του: γιατί είτανε σίγουρη η κερά Λενιό πως η καλύτερη άναθροφή, η πιδ δύσκολη, εκείνη που η γυναίκα έχει και διατηράει ίσια με το τέλος της ζωής της είναι η άναθροφή που της δίνει ο άντρας της.—Την ίδια που έδωκε και στην ίδια ο Τζωρτζής της—Άλλοί! κι' αν ο άντρας αυτός δέν είναι της προκοπής! Άλλοί! κι' αν είναι άνωφέλετος! Πάγει τελείως, χάθηκε η γυναίκα! Άλακαρη η ζωή της ποτίστηκε φαρμάκι. Και τέτοιο δά είναι το φαρμάκι αυτό, που μπαίνει βαθιά στις φλέβες και δέ βγαίνει πια, με μονο με το ύστερνό ξεψύχισμα. Κ' έτριζαν τα κόκαλα της και μπιμπικίαζε το πεταί της όσο τα διαλογίζόντανε.

κ' έλάτε λόγου σας να κυβερνήσετε τον τόπο όπως ξέρετε!

Τέτοιο λόγιο αν έλεγε, κάπως θα τον πιστεύαμε. Μά δέν τον είπε. Κι' όταν δέν τον είπε δέν μπορούμε να μη πιστέψουμε πως θάρχησή κι' αυτός να υποχωρή κανονικά και να ξεχνάει ένα ένα τα λόγια του, για να μη δυσαρεστήσει τους φίλους του για να κρατηθή, όσο περισσότερο μπορέση, στην Έξουσία.

Να οὕς ποῦμε κ' ένα άλλο: Η συγκίνηση του κ. Δεληγιάννη με μας συγκίνησε καθόλου. Πολλές φορές ο σεβαστός Ηγέτης της κακομοιρίας μας, έχει δείξει πως συγκινείται και πως άπαρνιέται τον παληό και τον άμαρτωλό άνθρωπο. Είναι ένα από τα πολιτικά κόλπα του κι' αυτό και μη το πολυπιστεύετε.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Η τρεμουλίστα φωνή ολόένα πλησιάζει...

Οι ήχοι ολόένα άντηχούσαν πιδ καθαρά, πιδ διάφαλοι μέσ' την έπιβλητική την άπέραντη ήρεμία της νύχτας, και από το λόγγο τους σκοτεινούς κλώνους και τη μαυροπράσινη των κορφών του έπιφάνεια—των κορφών που σιούταν η μία πιά: στην άλλη γυρμένη τρυφερά τρυφερά άπ' της άνοιξιάντικης δροσής τα φιλήματα, των κορφών που αῦλακόνονταν άνάπαλα άπ' τα χρυσοστολισμένα τα σιωπηλά φτερουγίσματα του φεγγαριού...

Η μελαγχολική μελωδία με τα γλυκύτατα λόγια της έφθανε πιδ σιμά ολόένα...

Κι' όταν σε λίγο είδα να ξεφαντώνη η χλωμή εκείνη δψι με τα νεκρωμένα μάτια, άνάμεσα στ' άγριόκλαδα της λαγκαδιάς, άνάμεσα στο σκοτεινό και πένθιμο πλαίσιο που πλεκαν των πεύκων ταγκαθωτά φύλλα,—λές κήταν μαρτυρικό στεφάνι.—κι' όταν τελευταία είδα ολόκληρο τάσθενικό κορμί να βγαίνει σκυφτό-σκυφτό άπ' τη πυκνή σκοτεινιά στο τρεμουλίστο κι' άχνό του φεγγαριού φως, προχωρώντας άγάλια προς της άκρογιαλιάς το έρημικό μέρος έννοισ' άπ' της ψυχής μου τα δάθη να σκορπιέται ένα δάκρυ γεμάτο πόνο θαθύ κι' άπογοήτευσι, από κείνα που μιὰ ή δυό φορές στη ψωή μας χύνουμε, ένα δάκρυ που άρπαξε κι' έπνιξε ένα δεμάτι χρόνια της ζωής μου, ένα δάκρυ που έθισε την ψυχή μου στο σκοτεινότερο σημείο του μυστικού της συμφοράς κόσμου, κι' έσβυσε τη κάθε της λάμψη στα σπλάχνα του χαροβαμένου του όριζοντα.

Κι' όλο άκούγονταν, καθαρά πια η όνειρεμένη εκείνη συμφωνία, κι' όλο σκορπίζονταν διάφανα άπ' τα ματω-

Μά για τη Βασιλική της θα καμη μάτια τέσσερα, θα τα ζυγιάση όλα και ύστερνά θα πάρη άπόφαση. Η Βασιλική της δέ θα κακοπέσει ποτέ, τέτοιο κακό δέ θάρβη στο κεφάλι της.

Είτανε η ώρα τρεψ της νυχτός και οι λαντέρνες και τα τραγούδια άκούγοντανε άρια και πού. Από μακριά πια σε μακριά άκουες από κανένα ξεψυχισμένο «Αη Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία...»

Η κερά Λενιό καθόντανε ακόμα στο τραπέζι, άντίκρου με την κόρη της. Μάνα και κόρη μέινανε εκείνο το βράδυ κομμάτι πιδ άργά στο φαγι, γιατί βραδεία που είτανε, πήγανε κι' αυτές, από νωρίς να περπατήσουνε τα μαγαζιά, κι' άργά γυρίσανε στο σπίτι. Ύστερα είχανε και χιλια δυό πράματα να φάνε, χιλια να ποῦνε και άλλα τόσα να έφκηθουνε. Μά θάλεγε που δέ φάγανε που δέν ήπιανε, τόσο τα φρούτα και τα γλυκά στεκούσανε άπιαστα άπάνω στο τραπέζι. Η καρδιά τους θάλεγε κ' έτασε σφιγμένη και οι βουκιες δέν πηγαίνανε κάτω τις έρχόντανε να κλάφουνε, όταν η μιὰ την άλλη εφκούντανε με το ποτήρι στο χέρι «και του χρόνου με καλό κι' ό,τι έπιθυμούμε!» Ηρθε η ώρα της πίττας. Ύστερα πια άπ' όλα, έπρεπε να κοπή κ' η πίττα, κατὰ που είτανε τάντέτι, και να μοιραστούνε.